

Pál második levele a korinthusiakhoz

Lekció: Ézs. 59.1-20
Textus: IIKor. 5.11-21

2000. febr. 6.
Gazdagrét

Béküljetek meg Istennel!

Pál apostol súlyos teológiai igazságokat fejt ki ebben a részben. Többet gyakran hallunk idézni különböző összefüggésekben ("...ha valaki Krisztusban van, új teremtés az..."; "...aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk..."). Mégis fontos újra hangsúlyozni, hogy az apostol nem "teológia órát" tart a korinthusiaknak, amellyel azt szeretné elérni, hogy pontosabb, világosabb legyen hitük megfogalmazása.

Ezekben a sorokban minden egy szenvedéllyel teli kérésre mutat: *"Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljetek meg az Istennel!"* Az apostol előtt ott vannak a jól ismert korintusi arcok. Azok, akik örömmel fogadták el Jézus Krisztust, amikor hirdette nekik az evangéliumot. Lelki gyermekei, akik megteltek hálával, ragaszkodással iránta. Azok, akik közül később többen nem álltak ki Pál mellett, amikor a gyülekezetből valaki megtámadta őt - mert bűne ellen keményen lépett fel-, valamint, amikor az álapostolok próbálták tekintélyét lejáratni. Amikor e levelet írja, a nagy szomorúságból már megvívasztalódott. A gyülekezet tagjai a bűnöst megbüntették, és ezzel kifejezték azt, hogy az apostol és az általa hirdetett evangélium fontos a számukra. De vannak olyanok, akik továbbra is kételyekkel és gyanakvással tekintenek Pálra, szolgálatára és üzenetére. Őket hívja Pál: béküljetek meg az Istennel!

Vajon miért "küzd" értük ilyen szenvedélyesen? Mi motiválja abban, hogy - amennyiben rajta múlik - minden egyes korintusi keresztyén maradjon meg Jézus Krisztusban? Miért nem mondja, hogy elég; ezekkel már nem vesződik többet?

Amikor ezekre a kérdésekre keressük a választ Igénk alapján, halljuk meg, amit a Szentlélek akar nekünk mondani. Isten bennünket akar arra használni, hogy mások megismerjék az evangéliumot. Van, aki közölünk erre néha felbuzdul, azután buzgósága alábbhagy. Van, aki még egyszer sem vette komolyan, hogy Isten őt használni akarja. Jöjjetek, engedjük, hogy Isten bennünket is felbátoríthasson, azon keresztül, amit Pál vall arról, hogy ő miért hirdeti az evangéliumot!

I. Isten félelme

Pált először is Isten félelme motiválja az új szövetség szolgálatában: *"Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét, embereket győzzük meg..."* Miért hirdeti az evangéliumot? Miért nem akarja, hogy a vonakodók elveszenek? Miért győz meg embereket? Az Úr félelme miatt. Az apostol nem retteg Istentől, nem valamiféle büntetéstől félve hirdeti az evangéliumot. Hogy mire gondol, azt az előző versből érthetjük meg: *"Mert mindannyiunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, ...akár jót, akár rosszat."* Pál tudja, hogy egész élete Jézus Krisztus színe előtt zajlik. Annak jelenlétében, aki az ő hatalmas szeretetével még vele is kész volt megbékélni, aki üldözte őt és követőit. Pál szereti az ő Istenét, ugyanakkor féli őt. Másképpen fogalmazva: tiszteli, komolyan veszi. Hogyan motiválja Pált Isten félelme arra, hogy embereket győzzön meg?

Tudja, hogy egész életével oda kell állnia egykor Jézus Krisztus elé, és nem mindegy, hogy mi lesz ennek az eredménye. Nem mindegy, hogy mit kezdett életével, Jézus elhívásával, a neki adott lehetőségekkel. Az istenfélelem nem Istentől való félelem, hanem Istenért, az ő ügyéért való félelem. Éppen ezért ragad meg az apostol minden lehetőséget arra, hogy embereket győzzön meg. A rábeszélés, a meggyőzés az evangélium hirdetésének egy módját jelzi. Szemben a Korintusba érkező álapostolokkal, Pál nem arra törekszik, hogy látványos, eksztatikus dolgokkal dicsekedjen és így próbáljon embereket magának megnyerni. Az ilyeneket nem az Isten iránti tisztelet vezeti. Ő Isten és a korinthusiak előtt nyíltan áll, azt tartja fontosnak, ami a szívben van (és ezért csak Isten előtt ismeretes), és a célja, hogy embereket győzzön meg Jézus Krisztus szeretetéről.

Motivál-e téged Isten félelme? A Mindenható tisztelete, aki előtt egyszer meg kell állnod? Nem ijesztgetni akarlak, sokkal inkább éreztetni annak a fájalmát és szomorúságát, amit akkor élünk át, amikor felismerjük, hogy mennyi mindent mulasztottunk el. Mennyi lehetőségünk lett volna embereket meggyőzni Krisztusról, de nem vettük észre, nem volt fontos. Milyen könnyedén, a tisztelet, a megrendültség, a hála és odaszánás legcsekélyebb jelei nélkül tudjuk mondani, hogy mi Istenhez tartozunk, hogy Krisztusban új életünk van! Bárcsak az Úr felnyitná szemünket hatalmára, dicsőségére, szentségére, és ültetne ezáltal a mi szívünkbe igazi istenfélelmet. Sokkal gazdagabbak lennénk, mint nélküle.

II. Krisztus szeretete

Amint már utaltam rá, az istenfélelem nem az Isten szeretete ismeretének hiányából fakad. Sőt, minél inkább ismerjük Isten szeretetének mélységét, magasságát, szélességét, csodáját, annál inkább betelik a szívünk iránta való szent tisztelettel. Ha nem így lenne, nem írta az apostol az istenfélelem után Krisztus szeretetéről: *"Mert a Krisztus szeretete szorongat minket..."* Ha az istenfélelem arra indít, hogy másoknak vallást tegyünk Jézus Krisztusról, mennyivel inkább Krisztus szorongató szeretete!

Ez a szeretet ránehezedik Pálra, szinte összenyomja őt. Amikor Jézust hatalmas tömeg veszi körül, azt olvassuk, hogy a sokaság szorongatta őt (pl. Lk.8.45); ugyanaz a görög szó szerepel itt is. Képzeld el, amint a tömegben préselődünk, összenyomódunk. Így beszél Pál a Krisztus iránta való szeretetéről, ami egész életének a legdöntőbb valósága lett a damaszkuszi úton történt megtérés után.

Ez a szeretet Krisztus halálával függ össze. Valójában senki Krisztus szeretetét nem ismerheti anélkül, hogy az ő halálába ne tekintene, sőt, ne rendülne bele. Jézus Krisztus irántunk való szeretetéről a kereszt nélkül beszélni nem lehet.

De még ez sem elég önmagában. Mert sokan tudják, hogy a kereszthalál Jézus Krisztus irántunk való szeretetének jele, de mégsem értik meg és élük át, ami ott történt. Pált nem önmagában az indította meg, hogy Jézus meghalt a kereszten, hanem az, hogy *"egy meghalt mindenkiért"*. Krisztus meghalt mindenki helyett, - helyetted és helyettem is -; és meghalt mindenki érdekében - érted és értem is. Neked kellett volna meghalni - és ő bűnhődött. Sőt, nem csak a helyedre lépett, hanem ezzel a felmentést is megszerezte neked. Mert megtörténhet, hogy valakit tévedésből elítélnek, de ez mégsem lesz az igazi bűnös felmentése. Krisztus halálában azonban a büntetés elhordozása, valamint a felmentő szó, az ártatlanság megszerzése együtt van.

Az apostol az "öldökléstől lihegve" üldözte Krisztus követőit, és így Krisztust magát. Tele volt iránta gyűlölettel, elvakult haraggal. És egyszer csak találkozik vele, felismeri végzetes tévedését, mert ő valóban Isten Felkentje, és ez a hatalmas Úr nem elsöpri őt, hanem szolgálatába állítja. Megérti, hogy *"egy meghalt mindenkiért"*. Hogyne szorongatná, feszítené őt a Krisztus hihetetlen, felfoghatatlan szeretete?!

Ettől fogva ez irányítja az életét. Mert *"ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt, ... hogy akik élnek, többé ne önmagunknak éljenek, hanem annak annak, aki értük meghalt és feltámadt."* Ezért hirdeti az evangéliumot, mert nem magának él, hanem Krisztusnak. Annak, aki mindenkiért meghalt. Akit a Krisztus szeretete szorongat, az meghalt az önmagáért való életnek. Aki találkozott azzal, aki helyette és érte hordozta el Isten ítéletét, azt körülvette az Isten szeretete, és az már nem akar önmagáért élni. Ha ismered Krisztus eme felfoghatatlan kegyelmét és szeretetét szíved mélyében, nem tudsz nem vallást tenni róla.

III. Az új teremtés valósága

Pál apostol következő gondolata, hogy ő már senkit sem ismer test szerint. Aki Krisztusban van - azaz aki vele együtt meghalt, hogy ne önmagának éljen, és vele együtt feltámadt egy új életre, hogy neki éljen - új teremtés lett. Minden újjá lett, többek között a többi emberrel való kapcsolata is. Erre mondja Pál, hogy ő már nem ismer senkit test szerint, azaz nem ismer senkit a régi, Krisztus nélküli módon. Aki új teremtés lett, az mindenkihez kizárólag Krisztusban, Krisztus által viszonyul.

Ezért nem adja fel a korintusi gyülekezetet, ill. azokat, akik miatt ezeket a sorokat is írja. Ha "test szerint" viszonyulna hozzájuk, azt mondaná: ti megtámadtatok, megvádoltatok engem, aki lelki atyátok vagyok, én mostantl nem törődöm veletek, majd meglátjuk, milesz ennek a következménye. Ez a régi élethez tartozó gondolkodásmód. Aki azonban új teremtés, az Krisztusban viszonyul hozzájuk: ti megvádoltatok igazságtalanul, de én mégsem mondom le rólatok, mert szeretlek benneteket. Lássátok meg, hogy miért hirdetem nektek az evangéliumot.

Ha kizárólag Krisztusban, azaz Krisztuson keresztül, Krisztus által nézzük az embereket, csodálatos motivációt kapunk az ő megvallására. Hiszen aki "test szerint" egy olyan személy, aki megbántott, sérelmeket okozott, vagy éppen nem törődött velünk, Krisztusban olyanná lesz előttünk, mint akinek ugyanolyan szüksége van az evangéliumra, mint nekünk. Ha valaki "test szerint" jelentéktelen, érdektelen, sokan észre sem veszik, hogy létezik, Krisztus által nézve Isten egy mindennél értékesebb teremtménye, aki benne van a "mindenkiben", akiért Krisztus meghalt. Ha valakivel konfliktusba keveredsz, "test szerinti" módon, valamint krisztusi módon is harcolhatsz. Az egyik a befeketítés, az aláágás, a legyőzés, a megsemmisítés, a másik az imádság, az áldásmondás, a segítség, a megbocsátás taktikája.

Pál azt írja, valamikor Krisztust is test szerint ismerte, azaz csalónak tartván üldözte őt, de mióta találkozott vele, új teremtés lett. Te, aki Krisztusban szintén új teremtés lettél, hogyan viszonyulsz másokhoz? Amikor Isten alkalmat ad, hogy bizonyosságot tegyél róla, "test szerint" vagy Krisztusban cselekszel?

IV. Béküljete meg Istennel!

Miután az apostol kifejtette, hogy milyen indíttatásból végzi ő a meggyőzés evangéliumi szolgálatát, rámutat arra, hogy mi ennek a szolgálatnak a forrása: *"Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával" ... "Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne."*

Ahol megbékélés történik, ott elidegenedés állt fenn. Az elidegenedés távolságot, a kommunikáció hiányát, ellenségeskedést tételez fel. Ennek az oka Isten és ember között a bűn. Ahogy Ézsaiás mondja: *"... a ti bűneitek választottak el titeket az Istentől"* (Ézs.59.2). Ebben az állapotban Isten az, aki a megbékélést kezdeményezi. A mi világunkban általában egy harmadikra, egy békítőre van szükség; legyen szó családi perpatvarról, vagy népek közti háborúról. "Isten volt Krisztusban, aki megbékéltette a világot önmagával, *úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket...*" Igen, Isten megbékélt, azáltal, hogy nem tulajdonította nekünk a vétkeket, de milyen áron történt ez? Azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk. Krisztus a kereszten oly mértékben azonosult a mi Isten-ellenességünk következményeivel, a bűnnel, hogy Pál azt mondja: bűnné lett értünk.

Isten megbékéltette a világot magával, de a megbékélés mégsem teljes. Semmi nincs az ő oldalán mostmár, ami akadály lehetne az ő részéről annak, hogy a borzalmas elidegenedés meggyógyuljon Isten és ember között. Mégis azt írja Pál: *"... nekünk adta a békéltetés szolgálatát" ; "... ránk bízta a békéltetés igéjét"*. Az embereknek hallani kell, hogy Isten megbékélt, ahhoz, hogy ők ezt elfogadják.

És itt jut el Pál levelében mai igénk szívéhez: *Látjátok, hogy miért hirdetem az evangéliumot nektek: Isten félelme, Krisztus szerete, az új teremtés csodája miatt. Mindez azért lehetséges, mert Isten megbékélt veletek is Krisztusban. "Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!"*

És ti mindannyian, akik nem ismeritek az Úr félelmét, akik nem értitek és tapasztaljátok Krisztus szorongató szeretetét, akik nem Krisztusban, az új teremtés csodájában viszonyultok másokhoz, és ezért kudarcra teki az életetek: *"Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!"* És ti, akik az övéi vagytok, de azt látjátok, hogy feladtátok a reményt, a hitet, az engedelmisséget abban, hogy róla bizonyosságot tesztek: *"Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!"*